

Moeten wij ons niet verzetten tegen een dergelijk ingrijpen?

Is het niet door alles heen, dat dezelfde overheid, die het klaarblijkelijk *niet* durft wagen de minder goede ziekenfondsen op te heffen, het *wel* durft bestaan, geneesheeren, die aan zulke niet erkende fondsen verbonden zijn, te verbieden de verzekerden te behandelen?

Het beginsel van dit wetsontwerp: overheidsinmenging in een vrij beroep, zonder erkenning van overheidsplichten, is niet te verdedigen; en het is onze plicht en als geneesheer en als staatsburger daartegen een eensgezind en beslist „non possumus” te doen hooren.

De behandeling der door het hoofdbestuur aangegeven punten blijft daarbij buitengewoon nuttig en noodzakelijk. De Tweede Kamer moet weten, wat onze wenschen zijn in zake ziekenfondsen, en wat onze eischen zullen zijn, wanneer de overheid die fondsen wil regelen.

Kampen, 26 November 1910.

J. D. C. KOCH.

ZIEKENBRIEFJES.

Ziekenbriefjes moeten den zieken verzekerde aan zijn ziekengeld helpen. De ziekenkas verlangt geen uitkeering te doen zonder geneeskundige verklaring. De aangewezen persoon om deze verklaring af te geven is de behandelende geneesheer (zie dit *Tijdschrift* 1906, II blz. 1571). Deze kan hierdoor in conflict komen met: a. den verzekerde, die meent nog wel een ziekenbriefje te kunnen krijgen, terwijl zijn geneesheer dit niet meer noodig oordeelt; b. de ziekenkas, wanneer deze meent, dat de behandelende geneesheer een ziekenbriefje afgeeft, dat overbodig is. En bloc te verzoeken van deze verplichting te worden ontheven is laf en vernederend voor den geneeskundigen stand in zijn geheel. Laf, waar wij deze ontheffing wenschen om conflicten met onze patiënten te voorkomen (en daardoor wellicht geldelijk nadeel). Vernederend, waar wij openlijk zouden aannemen, dat het moreel van een groot percentage der geneeskundigen laag is gezolken; dat vele honderden geneesheeren onmachtig zijn zich te beschermen tegen zichzelf of tegen hun patiënten. Is dit gebleken uit de ervaring opgedaan bij de ongevallenwet? Neen. Dus als regel het ziekenbriefje afgegeven door den behandelenden geneesheer, den huisarts, den man wien de patiënt zijn vertrouwen schonk; hij, die het best over alle omstandigheden kan oordeelen. Niet bij elken zieken verzekerde terstond een vreemde (dit is de controleerende geneesheer inderdaad) over den vloer; een vreemde die zeker door den zieke niet gewenscht wordt. Alleen contrôle in buitengewone omstandigheden; welke deze zijn, is meestal gemakkelijk te bepalen. Normaliter heeft de behandelende geneesheer niet alleen het *recht* zelf ziekenbriefjes af te geven, doch is hij het tegenover patiënt en maatschappij *verplicht*; het is een taak, waaraan hij zich niet mag onttrekken.

Lekkerkerk, 26 November 1910.

D. N. VAN GELDEREN.

CONTRÔLE BIJ DE ZIEKTEVERZEKERING.

Zou het naar aanleiding van het schrijven van collega HAMAKER niet wenschelijk zijn, art. 4 van het schema van collega VAN BRUGGEN blz. 1749 aldus te stellen: